



# LÖVÉTEI KIÁLTÓ



XIV. évfolyam, 7. szám

Ára: 1 lej

2013. JÚLIUS



Dsida Jenő

Tisztelt Lövétei Kiáltó!

Július

Középajta, 2013. VI. 25.

Itt künn járok a földeken,  
kedves.

A kalászkok már megbókolnak előttem:  
olyan hatalmas vagyok, olyan  
bronzarany félisten, mikor rád gondolok.

Egyébként pedig költő, sétáló ember,  
akire fény hull és sárgaméz-mosolygás.

Tehénkék.  
Pásztorok.

Nyári máglya. Búzamező.  
Csöndesen feléd sóhajtom a búzavirágok kék szerelmét.

Harsányan feléd kiáltom a lobogó pipacsok vörös  
nászindulóját!



Gratulálok a létezésetekhez, és a sokáig léte-  
tekhez erőt és kitartást kívánok a Jóistentől!  
Iskolaünnepélyre indulva, egy csokor virágot is  
vittem magammal, hogy azt a lövétei temetőben  
nyugvó szeretteim sírjaira helyezzem.

Kellemes meglepetések fogadtak: aszfaltúton  
jutottunk a temető bejáratához. Elámultunk a  
felújított, városi szintűre emelt sírhelyek láttán.  
Szinte hihetetlen, hogy ötven év ide ennyi érté-  
ket kihordott. Sejtettem én, hol kell keresni,  
akiknek a virágot szántam. Daró Terézia volt az  
első. Ő volt az az asszony, akinél évtizedekig  
laktam. Mikor tőle elköltöztem, egy kedves, ki-  
csi tanítványom így állott az édesanyja elé:

"...hogy lehet az én tanítóm olyan rossz ember,  
hogy a saját édesanyjától máshoz költözik." Va-  
lóban ő volt a lövétei édesanyám. Még rajta kí-  
vül két volt kollegának is virágot szántam. Se-  
gítségét is kértünk tősgyökeres, otlévő  
lövéteiektől, de kb. egy órányi botladozás után a  
virágok egy jó emberpár sírjára kerültek a  
lövétei temetőben, s nem a keresettekre.

Hogy ezt más hogyan érzi, nem tudom, de  
nekem nagyon hiányoztak a fából készült ke-  
resztfák.

Szerető tisztelettel

Simon Áron, nyugalmazott tanító



## Megújul a „Népiskola”

Az 1888-ban a római katolikus egyház által épített lövétei „Népiskola” a közelmúltban sok kihívás elé állította a helyi egyházközség életét. A 6490/2003-as állami rendelkezéssel, nagyon lerombolt állapotban visszaszolgáltatót egyházi iskola felújításra szorul, amely az egyházközség vállát nyomja. Mivel az elmúlt több mint tíz évben az egyházközség tulajdonában lévő többi épületek sürgősebb felújításra és hasznosításra szorultak, ezért az Isten, a hívek és intézményeink segítségével eddig azokat újjátottuk fel, és tettük hasznossá az egyházközség javára.

Mivel a 2013. május 8-án elkezdődő felújítási munkálatoknál, az épület felső szárnyánál (keleti falrész), szerkezeti gondok adódtak, május 14-én az előbb említett falrész összeomlott. Ekkor okozott még nagyobb fejtörést az egyházközség vezetőségének, mivel annak ellenére, hogy az épület körül mindenféle építőanyag (cement, vas, faanyag, cserép stb.) van lerakva, sok piachídi és kocsmái, sőt még szakemberi szöbeszédéből is arról értesülhettünk, hogy szándékos, önkényes beavatkozásokhoz folyamodva rombolásokat, pusztításokat hajtottunk végre. A romok eltakarítása után több szakember bevonásá-

val, beleértve a szerkezeti szakmérnököt, épületbiológust (restaurátor) és a Főegyházmegye Építészt is, próbáltuk helyreállítani a helyzetet a munkálatok továbbhaladásának céljából. Annak ellenére, hogy az épület szerkezeti állaga, amint azt mindannyian láthatjuk, nagyon gyenge, a szakmérnöki véleményezések nem javasolnak semmiféle módosítást, sem bontást. Ezért tehát, mivel a szakemberek útmutatásai nyomán kell tovább haladnia az épület felújításának, az elkövetkezendő néhány hónapban szemmel látható fizikai munkálat nem fog történni az épület körül. A tervek szerint ezen hónapok alatt egy átfogó szerkezeti szakvélemény fog elkészülni, amelyet verifikált, intervenció s terv fog követni a kötelező engedélyekkel együtt. A szükséges iratok és engedélyek beszerzése után az időjárási viszonyoknak megfelelően a szakvélemény szerint kezdődhetnek el a felújítási munkálatok a Népiskolánál.

Tisztelettel kérjük a kedves hívek türelmét, megértését és önzetlen támogatásukat az előrehaladás érdekében, elkerülve azon szöbeszédet és véleményeket, amelyek az egyházközség életére romboló hatással lehetnek.

Az Egyházközség Vezetősége

## Jézus... az Út, az Igazság és az Élet (Jn 14,6) - Ministránstábor 2013

Az idén harmadik alkalommal került megrendezésre a plébánia szervezésében az immár lassan hagyományossá vált ministránstábor. A ministránsgyermekekre várt egy ministránstábor öröme, vidámsága, mozgalmas programja, amelyen 44 gyermek vett részt, július 16. - 18. között Kirulysarkán. A 2013-as esztendő ministránstábor programjának központi üzenete: **Jézus... az Út, az Igazság és az Élet (Jn 14,6)** volt. A három nap alatt ráfigyeltünk arra, hogy a mai világban a sokféle útélágazás között megtaláljuk azt az utat, amely az Életre vezet. A mai világ nagyon sok választási lehetőséget kínál, sőt naponta döntéshelyzetbe, útkeresztződésbe kényszerít minket, amikor választani kell: balra vagy jobbra tartok. A ministránstábor programjának a célja az volt, hogy a naponta bemutatott bibliai történeteken keresztül megmutassuk a helyes és helytelen út következményeit, a kiutat az elveszettségéből, a visszautat arra az útra, mely az igazság és az élet. Szerettünk volna a gyerekeknek segítséget nyújtani abban, hogy a hétköznapi élet döntéshelyzeteiben is alkalmazni tudják a bibliai alapigazságokat. Használják azt a navigációt, mely biztos, hogy nem viszi őket tévutakra. Hiszen Jézus az egyetlen "navigáció" (GPS), aki ismeri a mennyországba vezető utat. A célunk az volt, hogy tervezzék újra életüket Jézussal. Kérdezzék imában Jézust, fiadjanak az Ő szavára (Igáira), és cselekedjék azt.

amire Ő tanít.

A ministránstáborban élveztük Isten jóságát és szeretetét a természet szépségében. Viszonoztuk Isten ajándékait szívünk szeretetével imádságos légkörben, szép énekekkel, tiszta, friss levegőn, vidám játékokban, aktivitásokban, liturgiában, és erősítettük testvéri összetartozásunk tudatát a tábortűz körül.

A gyermekek nevében is nagy köszönet és hála van a szívünkben a gondviselő Isten és mindazok iránt, akik lehetővé tették, hogy az idén is megrendezésre kerüljön a ministránstábor. Itt emelném ki ft. László István plébános urat, aki a ministránstábor teljes anyagi részét fedezte, és azt a 11 felnőttet, akik időt és energiát nem sajnálva önzetlenül dolgoztak akár szellemileg, akár fizikai segítséggel, hogy ez a tábor Isten dicsőségére és a gyermekek örömeire lehessen.

Tódor Attila



## Folynak a régészeti ásatások a Felső-Kiáltódombon

2013 júliusában a lövétei önkormányzat jóvoltából újrameghittük a 2011-ben abbahagyott régészeti ásatásokat Lövéte elpusztult középkori templománál a Felső-Kiáltódombon.

Ebben az esztendőben arra a kérdésekre szeretünk volna választ kapni, hogy volt-e a középkori templomnak sekrestyéje, valamint további adatokat szeretünk volna megtudni az Árpád-kori templomokról.

Az előző ásatási évekből ugyanis kiderült, hogy a gótikus templomot megelőzően két korábbi építési periódussal is számolhatunk. Ezek a falak, noha nagyon tönkretették a templom felhagyása utáni temetkezések, régészetiileg jól elkülöníthetőek voltak.

Ezeknek a kérdéseknek a megválaszolására három régészeti szelvényt nyitottunk, egyiket a templomtól északra, amelyben a sekrestyét kutattuk, a másik kettő pedig a diadalív és a templomhajó északi oldalára került.

A templomtól északra levőben a felső gyepreteg eltávolítását követően sikerült nyomára bukkannunk a gótikus sekrestyének. Ami számunkra kissé meglepő volt, hogy ennek az alapozásnak a déli oldalán egy korábbi sekrestye falai is húzódtak.

Az elmúlt években hasonló korai sekrestyefal nyomára bukkantunk Bögöz középkori templománál is, amelyet a 14. századra kelteztünk.

A lövétei sekrestyék keleti falát újkori sírok ásták szét, de a nyugati oldalon megtaláltuk a csatlakozását, amelyet belülről a diadalív követett. A templomhajó külső falánál több támpillér nyomait is észleltük. A templomhajó északi fala elég jó állapotban maradt meg. Több helyen észleltük azonban mély repedések és megcsúszások nyomait a falakban, egészen az alapozás legaljáig, amely valószínűleg hozzájárulhatott a templom elbontásához és új helyszínre való költöztetéséhez.

Sajnos az idén sem mutatkozik sok középkori temetkezés, mindenik szelvényben az újkori sírok gödreinek omladékos betöltését találtuk meg. Helyenként nagyon roncsolt középkori temetkezések nyomait ugyan megfigyeltük, de ezek továbbra sem visznek közelebb az első templom keletkezési idejének pontos meghatározásához.

A templomhajót kutató szelvények északi metszetében nagyon köves betöltést figyeltünk meg, amely lehet akár a legelső templom szárazon rakott alapozása is. Hasonló kőalapozása volt Csíkszenttamás Árpád-kori templomának is.

Az ásatások még eléggé előrehaladott állapotban vannak, remélhetőleg a befejezésig tisztázni tudjuk ezeket a részletkérdéseket is.

Ebben az esztendőben a sírok feltárásánál egy 23 főből álló amerikai antropológus hallgatókból álló csoport segítékezik, akik két hetet áldozva ittlétük idejé-

ből hathatós segítséggel teszik lehetővé Lövéte elpusztult templomának a jobb megismerését.

Az idei kutatásokkal reményeink szerint teljes egészében rekonstruálni tudjuk majd a középkori templomokat, azok belső kronológiáját, az előkerülő régészeti leletek pedig jobb megvilágításba helyezhetik az ott lakók hajdani viseletét, temetkezési szokásait.

Nyárádi Zsolt régész

Haáz Rezső Múzeum, Székelyudvarhely

## Dokumentum

### Lövétei Mihály Lajos tábori lelkész, plébános kéri felvételét a Vitézi-rendben (1941. július 25.)

Közli: Mihály János

Forrás: Gyulafehérvári Főegyházmezei Levéltár

Székelyudvarhelyi Gyűjtőközpont

666. Kápolnásfalvi plébánia levéltára. Személyi hagyatékok.

Mihály Lajos tábori lelkész, plébános, személyi hagyatéka. 4. számú melléklet.

Főméltóságú Kormányzó Úr!

Midőn a Vitézi-rendben való felvételemet és esetlegesen a Vitézi telekre való előjegyzésemet a legalázatosabban kérem, mély tisztelettel és fiúi hódolattal mellékelten terjesztem be felvételemet támogató indokaimat.

I. Lövétén Udvarhely megyében születtem ősrégi székely családból. Mellékelem családfámat és családi származási okmányaimat.

II. Elemi iskolámat Lövétén és középiskolámat Székelyudvarhelyen végeztem.

III. Érettségit Székelyudvarhelyen 1911. június havában tettem.

IV. Teológia-akadémiát Gyulafehérváron 1915-ben végeztem.

V. Pappá szenteltek Gyulafehérváron 1915-ben.

VI. Tábori lelkészé 1916. II. 2.-án nevezett ki 9935/1916. szám alatt Bjelik tábori püspök Úr. 1916.

II. 2.-án bevonultam a 314. honvéd gyalog ezredhez. Tábori posta: 640. Oroszországban/Volhíniában/ teljesíttem katonai szolgálatot, mint ezredlelkész.

Ezért kaptam meg a KÁROLY-CSAPATKERESZTET. Balkaromon sebesültem egyszer. A román frontra 1916 végén kerültünk, ahol a DIV. SAN. KOL. 70-nél nyertem beosztást. A 70. honv. Divisionál volt a SANITÉSZ KOLONE. 1917. év tavaszán a 70. Divisio parancsnoksága elrendelte, hogy Baile Slanic, Nagysándor, Pravilla hegyein elhullott magyar, német, orosz és román bajtársak holttesteit, kik a tél folyamán elestek és testeiket hólepel

## Szejke Szépteremtő Kaláka 2013

Az idén is 14 lövétei gyermekkel, fiatallal voltunk a szejkei kézműves táborban június 29-től július 5-ig. De mi volt az idei év különlegessége, mássága az előző táborokhoz képest?

Minden télen nagy a láz, a készülődés a nyári táborba menéshez. Vannak, akik kimaradnak a készülődők közül, mert más táborba (úszó stb.) mennek abban az időpontban, vagy pedig nem jut hely, s én biztatom le őket, mert ennél többet nem lehet elvinni az iskolabusszal, vagy vannak anyagi oldalai is, sajnálom a szülőket, mert a gyerekek egymás kedvéért nyugódnak otthon rajtuk. Általában csoportokat viszek, olyan formában, hogy egy osztályba járnak, vagy legalább barátnők ketten vagy hárman, most már kialakult egy nagyokból álló csoport, akik már a mesterség, tulajdonképpen a bútorfestés kedvéért jönnek, már a szakmában haladó szinten vannak, és szépen művelik azt, mindannyiuk munkáiból megtekinthetnek a Tájházban is.

Az idén Lövete nemzetközi táborra tette a szejkeit, mert magunkkal vittük Lázár Mónikát, a Lázár Lehel és András Matild Magyarországon, Vecsésen élő, de teljesen lövéteinek mondható leányát, aki viselkedésében, magatartásában is teljesen hazai, lövétei típus, köszönhetően szüleinek. Tehát teljesen együtt tudott működni a többiekkel, nem volt baj a kézimunkákkal sem, mindent kipróbált, habár előre félt egy kicsit, mert az unokatestvére, András Edit már bútorfestőnek számít, annyira szépen fest, és már el is adja a munkáit. Az ilyen emberek erősítik meg azt a hitet, hogy lövéteiek nem csak azok maradunk, akik e két "csúf" domb között élünk, hanem azok is, akik messzebb laknak, megmaradnak lövéteinek a világban, s legalább lélekben, felfogásban, becsületben, viselkedésben megmaradnak lövéteinek. Azon kívül, hogy egy úgymond legsikeresebb tábort mondhatunk az idénire, mindenki jól is érezte magát. Nem vagyok szigorú, velük játszok, szórakoztató programokat szerveztünk Tifán Irénkével, az egyesület elnökével (UNE), a tábor vezetőjével. Így nyerte meg András Zsolt, pósfalusi fiúcska a "Szejke Csillaga" zenei vetélkedőt, két fordulóban, amelyről diplomát és ajándékot is kapott. Más téren is sokat dolgoztak, minden mesterséget kipróbáltak. A fafaragók közül kiemelkedik még András Andor IV. osztályos tanuló.

A lövétei gyermekeken kívül voltak még Székelyudvarhelyről, Máréfalváról, Székelykeresztúrról, Vecsésről és Bukarestből. A szakoktatók a következők voltak: bútorfestés Tifán Irénke, Kilyén Irma, Kertész Hajnalka; fafaragás Zsigmond Endre bácsi, Bartha István; népi hímzés Bán Erzsébet; csipkeverés Berze Katalin; csuhéfonás Bálint Júlia; csomózás Bartók Piroska; gyöngyfűzés Kerestély Andrea; viseletkészítés Fazakas Ágnes.

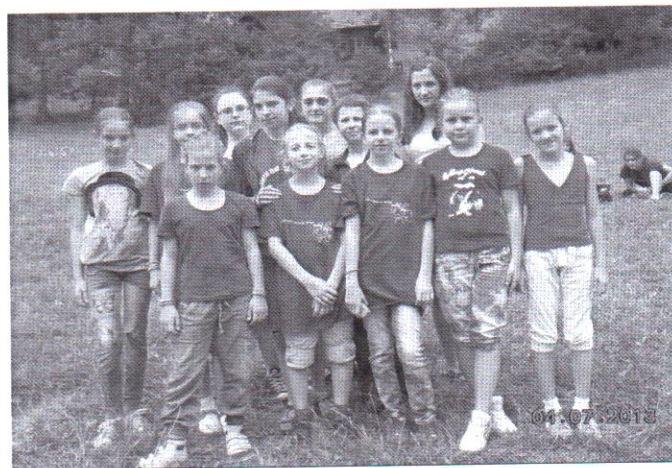
Hideg idő miatt csak egy nap lehetett fürödni a

strandon. A tábor kirándulással kezdődött, a két Homoród menti falvakban jártunk, és néztük meg a szomszéd falvak különlegességeit, olyant, mint freskóval díszített unitárius templom, szoborpark, festőtábor képeit, de ezekről majd akkor írnék bővebben, ha sikerül ősszel elmenni egy kirándulásra, ahol a szomszédjaink látványosságait ismerhetnénk és csodálhatnánk meg. A kirándulás végén a lövétei Tájházat látogattuk meg, ekkor sem hiányozhatott a kókóslepény.

Szejkén én is ecsetet ragadtam, és bár még ügyetlenül virágoztam a dobozomat, de annál nagyobb kedvteléssel, én is művelője szeretnék lenni a bútorfestésnek olyan szinten, hogy a lövétei gyerekeket tudjam kezdő szinten irányítani, és egy-két polcot magamnak hobby szinten megfesteni.

Gazdag élményekkel tértek haza, mind egészségesen, de kissé elfáradva a gyerekek. Sok szülő felismeri azt, hogy mennyire fontos a gyermekének is a szép alkotás, a kézimunka, az alkotás öröme, melyet nem helyettesíthet a számítógép, sem a sport. Aki szeret alkotni, újabb dolgokat teremteni kiskorban, erre jó a szejkei tábor, megszerettetni a gyerekekkel a széptevés örömét, majd idővel, ha nagykorukban nagy dolgokat alkotnak, abban is benne lesz a szépérezék, egyszerű, hagyományos módon díszítés. Ezt most tudjuk lassacskán beléjük csepegtetni, s ha majd nagy dolgokra lesznek képesek, adja a jó Isten, hogy mi is megérhessük és megcsodálhassuk azokat.

Fazakas Ágnes



## Őrangyal tábor 2013

Július 8. - 11. között szervezték meg az Őrangyal tábor idén már második alkalommal, amit a Szent Gellért Alapítvány jóvoltából Szelterszben élvezhettünk. Ez a tábor épp úgy, mint a tavalyi évben, a sérült fiatalok és hozzátartozóik pihenését és kikapcsolódását szolgálta. Lövétéről 10-en vettünk részt rajta, ami rövidege ellenére nagyon tartalmasan telt. Az alapítvány tulajdonában lévő épületben szállásoltak el, aki

folytatás az 5. oldalon

*folytatás a 4. oldalról*

tudott lépcsőzni, a nagy épületben kapott helyet, a to-lószékese pedig a mellette lévő takaros kis házikó-kat vehették igénybe, mert arrafele teljesen akadály-mentesen közlekedhettek a tolokocsival. Többnyire régi ismerősökből került össze a társaság, akit nem is-mertünk, azzal a későbbiekben pótoltuk a lemaradást. Önkéntesek is részt vettek a táborban, akik azért jöt-tek, hogy ahol szükséges segítsenek. A tábor prog-ramjait az alapítvány két munkatársa, Lőrincz Kinga és Pál Emőke vezették le György Ida hittantanár-ő közreműködésével. Ida a közös imák meghittsége-vel sok, szép lelki élménnyel gazdagított bennünket, és nem utolsósorban mesélt Szent Gellért püspök életé-ről is, akiről az alapítvány is a nevét kapta. A kézmű-ves programok érdekesek és izgalmasak voltak, amik elnyerték mindnyájunk tetszését. Első nap a batikolással ismerkedhettünk meg, és végeredményként szí-nes kendők egész sorában gyönyörködhattunk, amit mindenki saját kezével készített. Este fellobogott az elmaradhatatlan, magával ragadó tábortűz. Köré tele-pedve kezdődhetett a jókedvű nótázás. Nemcsak a tűz lobogott, hanem mindnyájunk tekintete örömtől fény-lett. Másnap Pál Emőke szülinapi köszöntése után egy újabb izgalmas dologba nyerhettünk betekintést, mivel Péter Erikától, az alapítvány önkéntesétől a szappankészítés rejtjelmeit leshettük el. Erika elma-gyarázta, hogy hogyan készül az illatosított és színe-zett szappan. A szemünk előtt mutatta meg a folya-matot, miként készül a szappan, sőt besegíthettünk és választhattunk kedvűnkre, hogy milyen illatút és szí-nűt szeretnénk. Az ebédlő erre az alkalomra kisebb la-boratóriummá változott át, ahol mindenki szájtátva á-mult a sok illatos üvegce és szebbnél szebb minta-szappan láttán. A végén a kiválasztott szappant haza-hozhattuk, én mivel szeretem a kávét, kávézaccal szí-nesítettem, díszítésként kávészemet tettem az enyém-re. Aznap este búcsúbulin vettünk részt, ahol utoljára még mindenki jól érezhette magát és örülhettünk egy-másnak. Másnap érkezett a hazaindulás ideje, a Szent Gellért Alapítvány épp úgy, mint az odaszállítást, a visszaszállítást is biztosította mindenki számá-ra.

Köszönjük a Szent Gellért Alapítványnak, hogy ismét lehetőségünk volt a táborban részt venni, a sok, feled-hetetlen élményt megélni és feltöltődni általuk.

György Emőke

## A sellő lány

Élt egyszer a Karib-tenger partján egy furcsa természetű ifjú, aki egy nagyon különleges lányt szeretett volna fele-ségül. Bármilyen magányosnak érezte is magát, kitarított az elhatározása mellett, rá sem nézett az egyszerű lányok-ra, aztán egyik éjjel álmában azt látta, hogy a tenger part-ján ülve hirtelen megpillant egy gyönyörű sellő lányt, aki a tenger habjaiból kiemelkedve, egyenesen hozzá közele-dik, de amire a közelébe ért volna, elnyelték a habok. Az ifjú attól a perctől egész nap ott ült a tenger partján, és egyre várta a csodát, hátha tényleg megláthatná a gyö-nyörű sellő lányt, és hitte, hogy az álmában megelevene-dett fantáziája a valóságban is létezik. A nyári nap sugarai ott hancúroztak a tenger vizén, és minden pillanatban milliónyi csillagocskának tűntek a partról nézve, és ettől az ifjú még elbűvöltebben bámulta a végtelen tengert.

-Elfáradt a szemem - suttogta magában, és belesétált a vízbe, hogy felfrissítse magát a forró melegtől. Egyszer csak a hullámok közt megpillantotta a sellő lányt, akire oly régóta várt, és mit sem törődve a veszélyes tengerrel, úszni kezdett boldogan a lány felé, aki csak mosolygott, és hosszú sötét haja ide-oda himbálózott a víz tetején. Az ifjú odaérve nem tudott mit mondani, csak nézte a sellő tengerzöld szemét, és úgy érezte, hogy ilyen lány nem lé-tezhet az egész szárazföldön. A halfarkú lány hirtelen megragadta a kezét és úszni kezdett vele a mély tenger fe-neke felé. A víz alatt még gyönyörűbbnek tűnt, kecses felsőtestét igazgyöngyök és kagylók ékesítették, csak a keze volt oly hideg, hogy a fiú egész teste beleremegett. Amerre elláttak, a földhöz hasonló hegyek-völgyek fo-gadták, és közöttük dús tengeri növények, pompás virá-gok hajladoztak, akárcsak a szellő ringatta volna. Körü-löttük sokféle színű és alakú halak úszkáltak nyugodtan, mit sem törődve velük. A sellő lány ezzel a felejthetetlen sétával beröpítette a fiút a maga csodálatos világába, ő pedig átölelte a lányt, de jéghideg testétől kirázta a hideg, majd úgy érezte, nem kap levegőt, és fuldokolni kezdett. Elsötétült előtte minden, a másvilág is eltűnt a sellő lány-nyal együtt, csak a saját tehetetlenül vergődő testét érezte, miközben valaki kihúzta a vízből. A fiú lassan kinyitotta a szemét, és meglátta a lányt, aki fölője hajolva ezt kér-dezte:

-Nem volt túl veszélyes ez a fürdőzés?

A fiú nem válaszolt, csak nézte rökönyödve a lány ten-gerzöld szemét és hosszú sötét haját, mellyel játszadozott a szél. Ő a sellő lány, tépelődött magával, épp olyan, csak-hogy lábakkal.

-Igen, igen, én vagyok - felelt a lány -, és itt változtam át a parton. Majd erre egy nagyot nevetett. - Úgy látom, még nem vagy teljesen magadnál - és megpróbálta felhúzni a fehér homokos partról. Az ifjú még néhányszor hosszan fürkészte a hullámokat, és azon tünődött, hogy mi történ-hetett vele, hol van a sellő lány, vagy talán itt sétál mellet-te? Nem tudta eldönteni, és úgy érezte, most már nem is akarja megtudni az igazat, hiszen neki itt a helye, ebben a világban, majd kézen fogva leültek a parti homokba, és szívták magukba a tenger bódító illatát, miközben csodál-ták a naplemente mágikus bíborát.

Bencze Edith



*folytatás a 3. oldalról*

## Dokumentum

takarta, ki kell szedni, agnoszkálni és eltemetni. 9. héten át dolgoztam 16 szanitésszel, míg ezen hősi halottak testeit, melyek szinte felismerhetetlenségig voltak összeroncsolva - tisztességesen - elhantoltuk. Ezért 1917-ben kaptam a II. oszt. VÖRÖSKERESZTET.

VII. Az orosz frontról sebesülésem és betegségem miatt egy pár heti szabadságot kaptam és ennek letelte után a BRASSÓI pótzászlóaljhoz vonultam be. Az itteni parancsnok Uram KESERŰ ÖRNAGY a gyimesi határvédelmi alakulathoz küldött ki és itt talált a román invázió. Éjszakák idején, mint tábori lelkész, a magyar családok gyerekeit hátamon menekítettem ki a román katonák fegyverei és golyói közül. Számos határrendőrségi közeg és gyerekei köszönhetik nekem életüket. Három napig tartott a hurcolkodás, amíg Gyimesbükköt, Gyimesközéplak és Gyimesfelsőlak segítettem és irányítottam népeit segítettem és irányítottam. A csikmegyei székely testvéreimnek a Tolvajos tetőn át történő meneküléseikben az úton rendfenntartás, akadályok és torlaszok megszüntetését vállaltam. Mikor mindez megtörtént már nem bírtam a brassói pótzászlóaljhoz bevonulni, hanem Nagyváradon értem be a póttestemet. Innen kaptam aztán a román frontra való bevonulási parancsot.

VIII. A román fronton a bukaresti béke megkötéséig maradtunk. Innen a 70. honvéd gyalog hadosztállyal a div. san. kol. 70 is az olasz harctérre vonult.

IX. Az olasz harctérre 1918. elején meneteltünk. A román fronton teljesített szolgálataimért kaptam meg a II. oszt. lelkészi érdemkeresztet. 1917. XI. 5 dátummal 4892. szám alatt. Az olasz fronton részt vettem a piávei csatákban. Ennek sikertelensége végén PIÁVON községben retábliroztunk. Összeomlás után Oderzoban elfogtak és egy pár heti fogság után a piáveni községi olasz plébános közbenjárására SORBÁN JÓZSEF kollégámmal együtt - mint fegyverteleneket - hazabocsájtottak. Így érkeztem haza 1918. november 23-án.

Brassóban nov. 30-án leszereltem. Szülőfalumba, Lövétére mentem.

X. Mind tábori lelkész szülőfalumban hozzákezdtem az ellenállás megszervezéséhez. Több ifjú bevonult a Székely Hadosztályhoz. Csak sugdostunk, készülünk, de minden hiába volt.

Boldogult Gróf Majláth G. erdélyi püspök úrnak jelentettem hazaérkezésemet. Püspök uram tudva már az orosz fronton teljesített szolgálatomat, ahol a rajvonásban kísértem 1916. évben - midőn egy alkalommal meglátogatott - rögtön Mikóújfaluban nevezett ki plébánosnak 1301. sz. alatt 1919. III. 1-én.

XI. Mikóújfaluban sok tennivalóm volt. A község 65%-ban gör. kel., 30%-ban rom. kat. és 5% ref. vallású volt. Itt volt a gör. kel. Részére egy gör. kel.

Parochia. Ténykedésem rögtön az volt, hogy az oláh iskolával szemben felállítottam a magyar iskolát. A magyar gyerekek részére a parochiámat engedtem át. Miután túlságosan magyar álláspontot követtem és követeltem és a gör. kel. ifjúságot a magyar eszmének hódítottam, azért az ottani KOZMA gör. kel. pap elfogatási parancsot adott ki, illetve adatott ki ellenem. Nagy nehézségek árán (a csendőrőrmester megvesztegetésével) sikerült elmenekülnöm. Menekülésem iránya: a baróti Hatod, a Hagymás hegye és a Mirke volt. 3 nap és 4 éjjel bolyongtam a hegyeken, míg az éhségtől gyötörve elhatároztam, hogy szülőfalumban, Lövétére térek haza. Itt is végeztem a titokzatos magyar munkát. Azonban a román csendőrség elfogott és az akkori községi bíróval, nevezetesen Balázs Józseffel az udvarhelyi 82-ös kaszárnyában az EINCELben zártak. Kilenc keserves éjszaka minden este priccse húztak és 8 ízben 25 - 25 bottal vertek félholtra. Csupa cafatokban állott a hús rajtam. Végezetül a 9. napon Dr. Pop Xevér városi parancsnokhoz vittek, aki ezek után elővette Nagyrománia térképét és megmutatta határokat, melyeket elfogadni parancsolt. Ezek után szabadon bocsájtatásomat engedélyezte. Ezen kínzások után 58 napig székre sem bírtam ülni, sebeim miatt.

XII. Mikóújfaluból Kegyelmes Püspök Atyám Gyergyókilyénfalvára helyezett át. A magyar egységnek és a magyar eszmének itt is harcosa voltam 1933-ig.

XIII. Gyergyókilyénfalváról 1933-ban Marosludasra kaptam kinevezést.

XIV. Marosludas egy nagy román és zsidó fészek volt. Itt éltek és máig is itt vannak azok a bukovinai csángó telepések, kiket az akkori magyar kir. kormány 1903. körül és 1913-ban a Gróf Andrássai telepre helyezett el. Ezen szórványokban élő és román tengerben levő magyaroknak igazi székely lélekkel voltam lelki vigasztalójuk. A magyar államtól kapott földeket a románok kisajátították és szegényül, nyomorultan tengettük életünket. De magyar gondolatot szívükből kipusztítani nem engedtem soha.

Képviselőválasztásoknál VÁSÁRHELYI JÓZSEFFEL a magyar párt győzelmét több alkalommal kivívtuk. Itt is piros posztó lettem a románok előtt és innen is menekülni kényszerültem, amíg Kegyelmes Püspök Atyámtól a mai állomásom helyére Kápolnásfaluban kaptam kinevezést. Itt vagyok most a Hargita lejtőjén levő székely községben Kápolnásfaluban, Udvarhely megyében, ahol magyar lélekkel Istenemet, hazámat és fajomat szeretve és értük dolgozva kívánok élni Isten után.

Jelen élettörténetemet az alanti most is élő tanúk esküvel is igazolják.

Kápolnásfalú, 1941, VII. 25.

Mihály Lajos  
tábori lelkész, plébános.

# DIÁKOLDAL

## Ismét egy felejthetetlen gyermeknap!

Idén is eljött a várva várt gyermeknap, amit mi, felnőttek, ha akarnánk sem tudnánk elfelejteni, mert a gyermekek mindig időben figyelmeztetnek minket. Talán ennek is betudható, hogy évről évre egy-egy jól sikerült ünnepet sikerül magunk után hagyni. Bár kirándulásos gyermeknapot terveztünk, ez nem sikerült, mert az időjárási viszonyok nem kedveztek. Azért mégis örömteli volt a nap, mert több volt a szervezett játék, ahol a gyermekek versenyezhettek egymással, több körtáncot járhattak, bemutathatták más csoportoknak a maguk jellegzetes játékát stb. Minden gyermek kaphatott színes papírforgót, lufit, készíthet-

tek maguknak különböző állatfigurákat az óvónénik segítségével.

Az idei gyermeknapra is jellemző volt az a folytonosság, amit a Tálás csárda biztosít most már évről évre a falu óvodásainak. Az ottani fagylaltozás mindig külön élményt jelent, amit a már nagyobbacska gyermekek nagyon várnak, mert a folytonosságba időről időre más és más színfolt kerül. Idén például kézműves gyermeknapnak neveztem el magamban ezt a jelenséget, mert a gyermekeket különböző kis öntapadó matricák, színes korongok, ragasztó, színes ceruza várta, és díszíthette ki-ki tetszése szerint a maga kis korongját, ugyancsak a Tálásban. Mondhatom, egyesek nagyon ötletes dolgokat hoztak ki. A fagy mellett ott volt a pattogatott kukorica is, hogy aki nem szereti az édességet, az se maradjon ajándék nélkül. Köszönet mindenért!

Ladó Herta

A következő vers a Szejke Széptemető Kaláka 2013-on íródott, ahol csoportos vetélkedők voltak. A vers témája minél több népi mesterség bemutatása. Ezt a verset a Paletta nevű csoport írta, amelynek többek között két lövétei tagja volt: Mihály Anita és Égei Emília.

Minden reggel felkelünk,  
Dolgozásra készülünk.  
A fiúk fát faragnak,  
A lányok meg varrnak.

Bútort festünk, gyöngyöt fűzünk,  
És bogozunk, és hímezünk.  
Erzsike tanárnő segít nekünk,  
Így lesz jobb a hímzésünk.

Csuhéfonás és minden más,  
A szövés is jó, nem vitás.  
A hámkészítő is szalad,  
A másik citerával jól halad.

Ági néni segít nekünk,  
Viseletkészítésnél sokat nevetünk.  
Agyagozónak is jó lenni,  
Az agyaggal korongozni.

Ostorfonást is tanulunk,  
Nemezelnünk mi már tudunk.  
Csipkeverés is lesz majd még,  
Sok mindent tanul a jó nép.

Favágók vannak az erdőn,  
A Szejkefürdőn táboros lőn.  
Korondon edényt készítenek,  
Táborba Dávidot küldenek.

Van, ahol gyapjút dolgoznak fel,  
Egyik évben majd oda jutunk el.  
Gábor Áron ágyút öntött,  
Manapság senki kormányt nem dönt.

A vályogos házat épít,  
Az ács meg házat borít.  
A kádár abroncsot csinál,  
A kerek keréken áll.

A fazekas sokat dolgozik,  
Lövétén Ági nénit így nevezik.  
Kovácsműhely nagyon sötét,  
Oda a lovas gyakran benéz.

A mezőgazdász mezőn munkálkodik,  
A pásztor meg állaton őrökdi.  
Régebb az asszonyok este fenni jártak,  
A legények pedig ablak alatt álltak.

Esztergályos jót esztergál,  
A diák meg Szejkére jár.  
Jó mulatást mindenkinek,  
Vége van a versikének.



## Régi korok anekdotái

### Jobb a retek

Az oláhfalusi bácsi deszkát fuvarozott Brassóba. Vele volt süldőkorban levő gyermeke es. Midőn Oklándon megpihentették a lovakot, ők es elővették a tarisznyát, benne a szalonna s a retek volt a költség.

Az apja megfigyelte, hogy a legényke hezza sem nyúl a retekhez, csak a szalonnából vág nagy darabokat, s tömi a szájába. Oktatólag szól tehát a fiához:

-Faljál a retekéből es, mer a retek jobb, mint a szalonna!

### Közbirtokossági hírek

Július hónap folyamán sikerült a kirulyi erdészház felújítására kiválasztani a kivitelezőt. A munkálatok elvégzésére két cég tett ajánlatot, a Garden Activity Kft. és a Bobconst Pavaj Kft.

A munkálatok elvégzését a Bobconst Pavaj Kft. nyerte meg. A szerződés megkötését követően elkezdték a munkálatokat, és a tervek szerint az épület alapjának a megöntése a hét folyamán befejeződik.

Kedvezményes faigénylésre 71 személy tett le kérelmet, összesen 620 m<sup>3</sup> mennyiségre.

Az igénylők a hét folyamán lesznek értesítve a famennyiséget és a rakodási helyet, valamint a fahozás időpontját illetően.

Június hónap folyamán a közbirtokossági legelőkön az APIA szakemberei ellenőrzést végeztek. Ez alkalommal négy fizikai blokkot ellenőriztek. A közbirtokossági legelőkön legelő állatok számlálása folyamatban van.

Vezetőség

**Eladó** építkezésből megmaradt: piros B 30-as téglá, válaszfalnak való piros kis téglá, 6-os vas. Érdeklődni lehet a következő telefonszámok valamelyikén: 0727000899 vagy 0727000876.

Arany fülbevalóm párját keresem, amelyet július közepén veszítettem el. Becsületos megtalálóját jutalomban részesítem. Tel. 0760486035.

## Régi arcok sárgult fényképeken



György Róza néni, aki Budapesten él, és az ő kicsi rokonai. A kép 1956-ban készült, behozta András Erzsébet.

### Anyakönyvi hírek - 2013. június

Születések száma: 1

ORBÁN OLIVIA, született 2013. május 15-én, Orbán Zoltán és Orbán Laura, Lövéte 747 szám alatt lakó szülők gyermeke.

Házasságkötések száma: 1

SATA LÁSZLÓ és MÁRTON BEÁTA-MÁRIA

Őszinte részvétünket fejezzük ki a júniusban elhunyt személyek hozzátartozóinak:

KELEMEN LAJOSNÉ, született GOLICZA ANNA, Lövéte 1505 szám, született 1929-ben,

ORBÁN ÁRPÁD, Lövéte 548 szám, született 1940-ben,

MÁRTON ISTVÁN, Lövéte 669 szám, született 1931-ben,

ANDRÁS ÁRPÁD, Lövéte 162 szám, született 1943-ban,

MIHÁLY KÁROLY, Lövéte 981 szám, született 1947-ben.

## LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Mihály János, titkár: András Kinga, tördelés és szerkesztés: Török József, Demeter Albert  
Korrekktúra: Egyed Emilia

Munkatársak: András Magdolna, András Tamás, András Zsolt, Demeter Csanád, Fazakas Ágnes, Györgylőrincz Ernő, Lázár Béla, Lázár Zoltán, Mag Ottilia, Molnár Juliánna, Pál Erzsébet, Tódor Lóránd

Támogatók: Lövéte Község Helyi Tanácsa, Lövéte Közbirtokossága, Lövétei Római Katolikus Plebánia  
Select Metleplast Kft.

A szerkesztőség elérhetősége: Lövéte Községi Könyvtár, tel.: 0266-220806,  
e-mail: loveteikialto@freemail.hu



## Szeretet nélkül nem megy

Az elmúlt hetekben volt időm és lehetőségem járnai Hargita megyét. Sokat beszélgettem polgármesterekkel, vállalkozókkal és más nem politizáló, de a közélet iránt érdeklődő emberekkel.

Mindannyiuknál azt tapasztalom, hogy közéleti viszonyainkat illetően hiányérzetük van. Mindenkinek van véleménye arról, hogy mi az, amit hiányol, s ezt a hiányérzetet egy szóval össze lehet foglalni: "szere-tethiány". Ennek az emberi értéknek a hiánya mindenkit aggaszt, beleértve engem is. Pál apostol a korintusiakhoz írt első levele 13. fejezetében a következőképpen fogalmaz: "Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három, ezek között pedig legnagyobb a szeretet." És mitől szenvedünk mi? Mi az, amiért nem azt látjuk, hogy jó irányba mennek dolgaink? Egy dolgot hiányol mindenki, a szeretetet.

### Megkopott értékek

Kevés boldog embert láttam környezetemben. Attól még felhőtlenül nem boldog senki, mert sok a pénze, nagy a háza, aszfaltozott az útja. Elszomorító mindaz, ami a közösségeink boldogságát gátolja, és ez szomorúságot táplál az emberi lelkekben. Sajnos esnek szét közösségeink, és folyamatosan háttérbe szorulnak azok az értékek, amelyek évszázadokon keresztül meghatározók voltak a közösségépítésben. Sokat beszélünk közösségeink megerősítéséről, de tudjuk, hogy e téren mi, közéleti szereplők, közéleti szervezetek csak időleges eredményekre vagyunk képesek. Kis csoportokat, rétegeket tudunk megszólaltatni, és nem teszünk meg mindent annak érdekében, hogy a közösségépítésben meghatározó szerephez jussanak az egyházak. Be kell látni, hogy e feladatban meghatározó szereppel nekik kell rendelkezniük a jövőben is, ahogy történt ez a múltban, évszázadokra visszamenően.

Azt látom, hogy a társadalmi kapcsolatokból lassan kikopik az emberi jóság, mert mindent a pénz, a hatalom, a befolyás megszerzése határoz meg, pedig tudhatnánk, hogy ezek olyan dolgok, amelyek végesek, és amelyekből sokaknak kevés, nagyon kevés jut. Sokszor egy jó szó többet ér minden pénznél, ezért mondom, hogy szolidaritásra, összefogásra van szükség. Egymás felé kell fordulnunk, meg kell hallgatnunk egymás problémáit, segítenünk kell egymáson, mert másképp nem fogunk egyről a kettőre jutni.

Az erdélyi magyar közösség azért sikeres, mert e társadalmi normák még élénken élnek és dolgoznak, de sajnos nagyon erodálódnak az utóbbi időszakban. Adni egymásnak nagyobb érték, mint kapni, ha ez is-

mét meghatározóvá válik a társadalmi köztudatban, ez legyen a kulcsa minden közösség sikerének. Nem lehet úgy autonómiában gondolkodni, hogy amit az egyik magyar ember csinál, azt a másik lerombolja, és a közös jó keresését nem tartjuk a törvényeknél is erősebb szabálynak.

El kell jutnunk ahhoz a felismeréshez, hogy egymásra figyelünk, a másik munkájának gyümölcsét értékeljük. Azt vásároljuk, amit a szomszéd termel, előállít, még ha kicsit drágább is, mint az, amit máshonnan hoztak, mert e döntésünkkel egy magyar család megélhetéséhez járulunk hozzá, a mieinket segítjük a jobb megélhetésben. Elfogadhatatlan, hogy folyamatosan azt keressük, mi az, ami elválaszt a másiktól, ássuk a szakadékot egymás között, és folyamatosan idegesek és gyanakvóak vagyunk, mert egyszer, de akár többször valahol valaki csúnyát mondott rólunk, közben meg azon törjük a fejünket, hogy miként vágjunk vissza. Ni, mit mondott megint Tökés az RMDSZ-re, megy is a ríposzt rögtön. Felül kell emelkedni ezeken a dolgokon, el kell néznünk dolgokat egymásnak, meg kell tudjunk egymásnak bocsátani, a másikat is megérteni, és ne mindig akarjuk visszadni a pofonokat politikai versenytársainknak, magyarországi politikusoknak, román politikusoknak, mert a pofon pofont szül visszakézből, és az néha fájdalmasabb tud lenni annál, ami kiváltja.

A "ha megdobnak kövel, dobd vissza kenyérrel" parancsa nem egy elvont vallási-filozófiai szabály, elv, hanem az élet által kőkeményen visszaigazolt társadalmi norma. Nagyon hamar rá lehet jönni e norma igazságtartalmára és követésének hasznosságára, egyéni és társadalmi hasznára, és a közélet, a politika az a hely, ahol ezt követni kell. Aki politikus, az fel kell hogy legyen mindenre készülve, kezdve a versenytársak pofonjaitól egészen a Borsos Tamás utcai börtönig. Akinek ez meredek, elfogadhatatlan, az választhat más hivatást, ahol nem adódnak olyan konfliktushelyzetek, mint a közéletben, mert a politikán kívül is van élet.

Ellenben ha politikusok vagyunk, felelősséggel tartozunk a közösségeknek, kell hogy tudjunk magunkból adni azoknak, akik felhatalmaztak szavazataikkal minket. Kell hinnünk a jót, gyakorolnunk a szeretetet és azt, hogy a pénznél, egy-egy szavazatnál van fontosabb dolog is, ami számomra a hit, elkötelezettség a jóra, a népért, a közösségért. Azt tapasztalom, hogy, aki hívó ember, akinek az Isten szeretetéből fakadó értékek, élmények és gondolatok határozzák meg az értékrendjét, az nem engedheti meg magának bizonyos dolgok szétverését, amit sajnos a hitet tagadó, sőt üldöző uralmi rendszerek lehetővé tettek. Fontos

*folytatás az előző oldalról*

az istenfélelem is, amely egyben tart, és nem enged letérni a helyes útról, legfontosabbak azonban a szeretetből fakadó cselekedetek. Ez a személyes tapasztalatom, amivel lehet vitatkozni, de nekem ez az álláspontom. Azt is látom, hogy főleg a szórványban meg a székelyföldi kisfalvakban a pap, lelkész egy személyben tanító, kultúrigazgató, polgármester, szociális felelős meg minden.

Az RMDSZ ma óriási terhet visel a vállán. Tulajdonképpen minden, ami erdélyi magyar közösségi ügy, minden probléma megoldása valamilyen módon függ az RMDSZ-től. Ezen változtatni kell, meg kell osztani a feladatokat, meg kell szervezni a partnerséget, sőt én azt mondom, hogy ami a közösségszervezést illeti, ott nem szabad, hogy továbbra is csak az RMDSZ vigye a prímet, hanem át kell adni a terepet olyan szervezeteknek, struktúráknak, amelyek nincsenek kitéve a politikával együtt járó hatalmi kihívásoknak.

### **Határt szabni a politikának**

Szoktuk mondani, hogy nagyon fontos a szakmaiság, és hogy azt érvényre kell juttatni. A szakmaiság csak korlátozott hatáskörrel tud érvényre jutni bármiben is, ha átitatódik a politikával együtt járó hatalmi viszonyokkal a szakmai elvek, érvek, ésszerűségek kárára. A politikának határt kell szabni, meg kell mondani, mi az a pont, amelyen túl már nincs mit keresnie, mert ha nincs világosan kijelölve a határvonal, akkor parttalanná válik a közösségi cselekvés. Mindenki látja, hogy nem működnek az erdélyi magyar társadalmon belül azok a mechanizmusok, amelyeknek feladatuk segíteni a politikai cselekvés eredményességét, hatékonyságát.

Politikusaink nem tudnak teljes értékű partnerként részt venni a szakpolitikai vitákban, mert az erdélyi magyar szakemberek, szakmai műhelyek nincsenek bevonva a tervezetek előkészítésébe, illetve ha kapnak is felkérést, könnyen azt letudják, formális részvétellel, a felkérés elmismásolásával. Magára van hagyva, magában küzd ma politika, szakma, és ez azért van, mert azok az intézmények, amelyek egy 21. századi EU- és NATO-tagállam bonyolult viszonyai között dolgozó politikai szervezet, az RMDSZ számára létfontosságúak, nem léteznek. Be kell látnunk, ha azt akarjuk, hogy érzékelhető javulás következzen be a politizálás minősége, szakmai tartalma terén, akkor ezeket a struktúrákat ki kell építeni, mert ezek nélkül bizonyos szinten túl már hályogkovácskodásra futja csak.

### **Partnerségben az egyházzal**

Történelmi egyházaink, divatos terminológiával élve, eukonformak immár ezer esztendeje. Hogy mit jelent az adott szó, a leírt norma betartása, azt nekik nem kell elsajátítaniuk, mert azonos elvek és normák mentén működnek, mint a nyugati társegyházak. Nem tudom, hogy Európa nyugati felében mikor és mennyire szolgálta a társadalmi modernizációt a szekularizáció, de abban biztos vagyok, hogy az erdélyi magyar társadalmon belül történelmi egyházaink a meghatározó és stabil modernizációs aktorok.

Tudja ezt minden szülő, ha hívő, ha nem. Én még olyat nem hallottam, hogyha egy gyerek misére, hittanra akarna menni, megtiltanák neki a szülei. "Menjél csak, fiam, menjél csak, lányom, mert ott csak jót tanulsz." Bőjte Csaba szerzetes gyermekvédelmi szervezete, a Caritas, a Diakónia, a Gondviselés segélyszervezet, az egyházak által működtetett öregotthonok, segélyszolgálatok nélkül mi lenne a szegény sorsú gyerekekkel, a magukra hagyott idősekkel? Ha nincs a Caritas fiatal gazdák képzését célzó programja, a LAM Alapítvány, ma lenne annyi gépesített, fiatal gazda által működtetett gazdaság Székelyföldön, mint amennyi van?

Az egyházi vagyon visszaszolgáltatása által számos oktatási célra szolgáló ingatlan egyházi tulajdonba került. Ez az igazi garancia arra, hogy politikai fordulatoktól függetlenül a magyar közösség használni tudja ezeket a jövőben is. A Sapientia egyházi kuratórium által működtetett felsőoktatási intézmény, és eredményesen szolgálja azt a célt, amelyért létrehozták. Ezért mondom, hogy az erdélyi magyar politika, annak meghatározó szereplője, az RMDSZ csak nyerhet, ha szorosabbra fűzi a köteléket a történelmi egyházakkal, erősítve a partnerséget az erdélyi magyarság megmaradásának és értékeink ápolása ügyében.

Meggyőződésem, hogy ez az igazi, sikerrel kecsegtető útja a magyar politikai egység helyreállításának is, mert új, tartós egységet nem politikai egyezkedés útján lehet létrehozni, hanem a nemzetársi szeretet alapján. Szeretethiányról tanúskodik sok minden. És most nekünk a legnagyobbak a visszahozását kell célul kitűznünk, és a szeretet építőerejének példaértékét nemcsak követni, hanem megélni mindenkinek emberi feladata. Megmaradásunknak egy záloga van: a szeretet és az ebből fakadó, ennek szellemében végzett közös munka.

Borboly Csaba  
RMDSZ Csíki Területi szervezetének elnöke